

[Poul Møller.]

reform. Vi er rede til at acceptere merværdiafgiften som arbejdsgrundlag for en sådan skattereform, naturligvis med de praktiske betænkeligheder, der kan være, med de administrative ting, der kan rettes, med de oplysninger, vi skal have, men således at vi principielt accepterer merværdiafgiften som grundlag for skattereformen under forudsætning af, at vi derigennem kan lette den direkte indkomstskattebyrde i Danmark på væsentlig måde. Jeg tænker på bundgrænserne, proportionalgrænsen og sambeskatningen, og jeg tænker på opsparingsbegunstigelse.

For os er det givet, at hvis man kan enes om at indføre merværdiafgift, skal den ikke bruges til at kompensere alle de afgifter, finansministeren nu kommer med, men den skal bruges til at skabe den lettelse i det direkte beskatningssystem, i arbejds-skatte, som vi har brug for, således at vi for det første kan fjerne en række af de mindst bemidledes indtægter fra den direkte statskat og for det andet udskyde progressionen så langt som muligt og som konsekvens heraf fjerne sambeskatningen, fordi det er et forholdsvis lille problem, når vi når højt op i proportionalbeskatningen. Endelig ønsker vi opsparingsfremmende foranstaltninger med i dette skatteoplæg.

Sådan som vi ser på regeringens oplæg, er det ikke et forligsoplæg, det er helt klart. Det lugter snarere af et valgoplæg, og derfor er det ærede medlem hr. Aksel Larsen også den eneste, der har været tilfreds med oplægget ... (*Aksel Larsen*: Tilfreds, det er måske så meget sagt!) ... Det bliver det ærede medlem formentlig aldrig.

Men hvis regeringen ønsker forhandlinger med de partier, der ikke udgør dens parlamentariske basis, altså de partier, som ikke bragte den til verden, må den være rede til vidtgående ændringer i de fremsatte forslag. Hvis den ikke er parat hertil, må den se, om den kan klare sig med dem, som gav den magten. En ting bør den i hvert fald vide, og det vil jeg også gerne sige i anledning af det tidligere ærede medlem hr. Hans Rasmussens udtalelser, at jeg ved ikke, hvordan de skulle virke på regeringen, disse trusler, men os skræmte de ikke.

Baunsgaard: Der har jo været talt hårde ord til finansministeren, og jeg tør heller ikke love på forhånd, at der ikke kommer sådanne i min tale, men jeg skal bestræbe mig for efter bedste evne ikke at gøre dem hårdere i formen, end de er ment i indhold.

En forsvarlig løsning på den finanspolitiske opgave, vi står over for, forudsætter, at man kender det samlede omfang af den samfundsøkonomiske opgave, der skal løses. Det gør folketingsrådet imidlertid ikke, og det gør regeringen efter finansministerens udtalelse ved fremsættelsen af disse lovforslag heller ikke. Hermed er det jo klart, at den første opgave må være at få tilvejebragt de oplysninger, der mangler for at få kendskab til det samlede omfang af den økonomiske opgave. Før de oplysninger er tilvejebragt, er det ikke muligt for folketingsrådet at tage stilling til omfanget af de nødvendige afgifts- og skatteforhøjelser.

Finansministeren pegede i sin fremsættelsestale i onsdags selv på to meget væsentlige områder, der mangler, før den endelige bedømmelse kan foretages. Det ene er den merudgift, der vil følge af de overenskomstmæssige virkninger for staten, og det andet er omfanget af landbrugsstøtten. Hvad det første angår, afhænger det endelige resultat af arbejdsmarkedet, og det understreger jo de to arbejdsmarkedsparters ansvar for en snarlig tilendebringelse af de resterende forhandlinger. Det er imidlertid også en klar opfordring til finansministeren om for sit vedkommende at være klar til hurtig indsats, for det er jo med finansministeren, forhandlingerne skal føres.

Hvad landbrugsstøtten angår, tror jeg, alle med indsigt i den danske samfundsmekanisme forstår, at der er en række for så vidt berettigede grunde til, at regeringen ikke på forhånd vil anslå, hvor meget udgifterne forøges med gennem landbrugsordningerne. Jeg går imidlertid ud fra, at der er så god forbindelse mellem økonomi-, finans- og landbrugsministerierne, at i hvert fald landbrugsministeren har et større kendskab til regeringens opfattelse af, hvor langt man kan gå, end folketingsrådet har fået. Landbrugsordningerne er jo så stor en post i den samlede økonomi, at hele den økono-